

Иваница изтри една сълза от окото си. В душата му нещо ликуваше и пееше.

Като огнени очи приближаваха към него ворящите борини пред вратата на крепостта.

Един последен взор. Великият град изчизна.^{2/}

Глава XIV

- Димитре!

При зова на брата си, момчето се обърна и очудено видя, как снажният рус момък наднича от малкото прозорче и се мъчи да види нещо навън.

- Да, да, тя е, Димитре! - извика отново по-тихо боляринът.

- Какво правиш?

- Говори по-тихо. Струва ми се, че Детелина пак иде насам.

- Е?

- Слез долу и й кажи, че ме няма. Омръзна ми вече. След това не можеш пак да се откачиш от тях... Хайде, че ето чувам гласа й...

Момчето поклати глава и изтича по стълбите. Боляринът протегна врата си и се услуша. След малко остра крамола екна долу. Момичето плачеше и настояваше, че Иванко^{2/} горе. Димитър се мъчеше да я убеди в противното. След дълги разпавии тя си отиде, като се заканваше, че ще се оплаче на владиката и царя. Иванко весело се изсмя и поглади къдравата си златиста брада. Пълното му румено лице издаваше цветуща сила и прекрасно здраве. Той поразтърси правата си снага, прозина се, ^{протегна ръце,} изтигна дългите си стройни крака и рипна първав като елен.

- Пак огладнях!